

ကိုယ့်စိတ်ကို သူများသိမှာ ဂုဏ်စရာ

ဒုန္နိဂ္ဂဟဿ လဟုနော၊ ယတ္ထကာမ နိပါတိနော။

စိတ္တဿ ဒမထော သာဓု၊ စိတ္တံ ဒန္တံ သုခါဝဟံ။

ဒုန္နိဂ္ဂဟဿ = အလွန်နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့ထသော၊ လဟုနော = လျင်မြန်စွာ
ဖြစ်ခြင်းချုပ်ခြင်းရှိထသော၊ ယတ္ထကာမနိပါတိနော = အလိုရှိရာအာရုံ၌ ကျတတ်
သော၊ စိတ္တဿ = စိတ်ကို၊ ဒမထော = ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမခြင်းသည်၊
သာဓု = ကောင်း၏၊ ဒန္တံ = ဆုံးမပြီးသည်ဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးသော၊ စိတ္တံ =
စိတ်သည်၊ သုခါ ဝဟံ = မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သောချမ်းသာကို ဆောင်တတ်၏။

ဓမ္မပဒ-ဂါထာ - ၃၅။

နှိမ်နင်းရန် ခဲယဉ်းထသော၊ လျင်မြန်ထသော၊ မိမိအလိုရှိရာ အာရုံတို့၌
သက်ရောက်ကျက်စားလေ့ရှိထသောစိတ်ကို နှိမ်နင်းသောသူကား မြတ်၏။ နှိမ်နင်း
ထားသောစိတ်သည် ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်၏။

ဦးမင်္ဂလာသည် အထက်ပါ ဂါထာအဓိပ္ပာယ်ကို တောဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်နှင့်
နှိုင်းကြည့်မိလေသည်။

လွတ်လပ်သော တောဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်ကို လူသားတစ်ဦးက နှိမ်နင်းဖမ်းယူ
ဖို့ရန် အလွန်ခက်တာပေါ့။ အကောင်ကြီးသလောက် အလွန်လျင်မြန်တယ်။ တောတောင်
အနံ့ သွားချင်ရာသွားပြီး ကျက်စားချင်ရာမှာ ကျက်စားနေတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့
အကယ်၍များ ဒီဆင်ရိုင်းကို ဖမ်းမိပြီးတော့ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာကိုဖြစ်အောင် လုပ်ခိုင်း
နိုင်ရင် စီးပွားရေးမှာလည်း အလွန်အသုံးဝင်လာတဲ့ လုပ်သားကောင်းကြီး တစ်ယောက်
လို ဖြစ်တယ်။ စစ်မက်ရေးရာမှာလည်း အလွန်ထိရောက်တဲ့ စစ်လက်နက်အင်အားကြီး
တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်တယ်လေ။

စိတ်ဆိုတာလည်း ဒီအတိုင်းပေါ့။ ဒီပြင်နေရာမပြောနဲ့ ဘုရားခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး
ဘုရားရှိခိုးနေတုန်းတောင် အဲဒီဘုရားရှိခိုးတစ်ပုဒ်ဆုံးတဲ့အထိ ကိုယ့်စိတ်ကို ဘုရားဂုဏ်
တော်မှာ ကိန်းဝပ်နေအောင် ထိန်းထားနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းသားပဲ။ ဒီပြင်အာရုံတွေ ဒီပြင်
အတွေးတွေနောက်ကို လှစ်ခနဲလှစ်ခနဲ လိုက်လိုက်ပြေးလို့ မနည်းပြန်ပြန်ပြီး ဆွဲခေါ်
ကြရတယ် မဟုတ်လား။ အဲသည်လို ပေါက်လွတ်ပဲစား၊ အလေ့အတော် အဖမ်းရ
အထိန်းရခက်တဲ့ စိတ်ရိုင်းကို ဖမ်းနိုင်ချုပ်နိုင် ပုံသွင်းနိုင်ရင်တော့ လောကီအကျိုးစီးပွား

မှာလည်း သုံးနိုင်တယ်။ လောကုတ္တရာအကျိုးစီးပွားအတွက် ကိလေသာနဲ့ တိုက်ရတဲ့စစ်ပွဲ မှာလည်း အကောင်းဆုံးလက်နက်ကြီး ဖြစ်နိုင်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ဘယ်ဝတ္ထုကို အဓိပြု၍ ဤဂါထာကို ဟောခဲ့ပါလိမ့်။

ဦးမင်္ဂလာသည် အညတရ ရဟန်းတစ်ပါး၏ ဝတ္ထုတွင် ဟောတော်မူခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထိုဝတ္ထုကို သူနားလည်သလို မြန်မာစကားနှင့်ပြန်၍ ပြောပါဆိုလျှင်တော့ ယခုလို ပြောပြလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်ကပေါ့။

ဟိမဝန္တာတောင်ခြေမှာ မာတိကဆိုတဲ့ ရွာကြီးတစ်ရွာရှိတယ်။ မာတိကဆိုတဲ့ ပါဠိက အစီအစဉ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အစဉ်အဆက်လို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒီတော့ အဲသည်ရွာကြီးဟာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဥမကွဲ သိုက်မပျက် ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေ စုနေကြလို့ မာတိကရွာလို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တစ်ရွာလုံး ဆွေမျိုးသားချင်း ချည်းပဲပေါ့။

စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ညီညီညွတ်ညွတ် စုပေါင်းလုပ်ဆောင်ကြတဲ့အတွက် ကောက် ပဲသီးနှံ ဆန်ရေစပါး ကြွယ်ဝကြသည်။ ပရိယေသနဝမ်းစာ ဖူလုံကြတယ်။ ဒီတော့ ဒုစရိုက် မှု ကင်းလာကြတယ်။ ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြတယ်။ ရာသီ ဥတုက လည်း ဟိမဝန္တာတောင်ခြေဆိုတော့ စိမ်းစိမ်းစိုစို ချမ်းချမ်းမြမြ သပ္ပာယ်မှုတနေကြတယ်။

အဲသည်ရွာကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ရွာသူကြီးရဲ့နာမည်ကိုတော့ အထင်အရှား ဖော်ပြ မထားပါဘူး။ မာတိကရွာသူကြီးလို့ပဲ သုံးနှုန်းထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါကတော့ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်ကို ဗာရာဏသီမင်းကြီးလို့ ခေါ်ရင်လည်း ပြီးတာပဲလေ။

အဲသည် မာတိကရွာသူကြီးရဲ့ မိခင်ကိုလည်း မာတိကမာတာလို့ပဲ တွေ့ရပြန်တယ်။ အမည် သီးခြားမတွေ့ရပါဘူး။ ဒီတော့ ‘သူကြီးရဲ့အမေ’ သို့မဟုတ် မာတိကတစ်ရွာလုံး က အမေလို့ ခေါ်ကြတာကြောင့် ‘မာတိကမာတာ’ ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ တစ်ရွာလုံးက အမေလို့ ခေါ်ကြပေမယ့် အသက်အရွယ်အိုမင်းတဲ့ ဇရာပိုင်း မရောက်သေးပါဘူး။ ဝတ္ထုအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ခြုံငုံသုံးသပ်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် အသက်ငါးဆယ်လောက်၊ ခန့်ညားတဲ့ ဥပဓိရုပ် ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှု ရှိပါလိမ့် မယ်။ ဩဇာတိက္ကမနဲ့ ဉာဏ်ပညာလည်း အလွန်ထက်မြက်ပါလိမ့်မယ်။ ရွာသူရွာသားတို့ အပေါ်မှာ ဆုံးမတန်လျှင် ဆုံးမပြီး ကြည့်ရှုစောင့်မတန်လျှင်လည်း ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အများက ရိုသေခန့်ညားပြီး ‘မာတိက မာတာ’ မာတိကရွာရဲ့ မိခင်လို့ တစ်ရွာလုံးက လေးစားသမှုနဲ့ ခေါ်ကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဝါဆိုလရောက်ခါနီး တစ်နေ့မှာ အာဂန္တုရဟန်း အပါးခြောက်ဆယ် မာတိကရွာကို ရောက်လာတော်မူကြတယ်။ မာတိကမာတာက -

“အရှင်ဘုရားတို့ - ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကြွကြမှာလဲ” လို့ မေးတယ်။ ခေါင်း

ဆောင်ပြုလာသော ရဟန်းက “ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမကို ခံယူပြီးတော့ ဇေတဝန်ကျောင်း မှ ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ သီတင်းသုံးဖို့ လျှောက်ပတ်တဲ့ အရပ်ကို ရှာဖွေတုန်းပါပဲ” လို့ ဖြေတဲ့အခါမှာ -

“သည်လိုဆိုရင် တပည့်တော်မတို့ရွာမှာပဲ ဝါဆိုတော်မူကြပါ။ ကျောင်းနဲ့တကွ ဆွမ်းဝတ်ကို တပည့်တော်မတို့က လှူပါမယ်။ တပည့်တော်မကိုလည်း သရဏဂုံသုံးပါးနှင့် တကွ ငါးပါးသော သီလတော်မြတ်တို့ကို အစဉ်ပေးသနားတော်မူပါဘုရား” လို့ လျှောက် ထားတယ်။ ရဟန်းများကလည်း လက်ခံတော်မူတယ်။

မာတိကမာတာ မိခင်ကြီးက တစ်ရွာလုံးမှာရှိသမျှ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တဲ့ ယောက်ျား တွေကို ဆင့်ခေါ် စည်းရုံးလိုက်တယ်။ ရွာကြီးနဲ့ မနီးမဝေးအရပ်ကို သူကိုယ်တိုင် ရွေး ချယ်ပြီးတော့ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း မြေညှိသူက ညှိစေတယ်။ သစ်ဝါးခုတ်သူက ခုတ်စေ တယ်။ ကျောင်းဆောက်တဲ့သူက ဆောက်စေတယ်။ အဲသည်လို တက်ညီလက်ညီနဲ့ နေ့ချင်းပြီး ဆောက်လှူလိုက်တော့ ရဟန်းတော်များဟာ သြဇာတိက္ကမကြီးလှတဲ့ မာတိက မာတာကို အံ့သြကြရတယ်။ ခေါင်းဆောင် ခေါင်းရွက်လုပ်ပြီး အစီအမံကောင်းကိုလည်း ချီးမွမ်းရတယ်။

မာတိက မာတာက ဆွမ်းဝတ်ကို ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ပြီး လှူဒါန်းတယ်။ သရဏဂုံ သီလတို့ကိုလည်း နေ့စဉ်ဆောက်တည်နေတယ်။ ရဟန်းတို့က မာတိက မာတာရဲ့ စေတနာ သဒ္ဓါတရားတို့ကို လေးစားလာကြတယ်။

ကျောင်းဒါယကာ ဒါယိကာမများက လေးလေးနက်နက် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သဒ္ဓါ တရားကလည်း ရှိမယ်၊ ‘စာရိတ္တ ဝါရိတ္တနဲ့’ ပြည့်စုံမယ်၊ ဉာဏ်ပညာကလည်း နက်နက် ရှိုင်းရှိုင်း ရှိမယ်ဆိုရင် ကျောင်းထိုင်ရဟန်းနှင့်တကွ ကျောင်းနေရဟန်းများကပါ ဒါယကာ ဒါယိကာမများကို လေးစားခံညားလာရတယ်။ ဒါယကာ ဒါယိကာမများရဲ့ သဒ္ဓါ တရားကို ချီးမြှောက်တဲ့အနေနဲ့ ဂန္ဓဓူရ၊ ဝိပဿနာဓူရ၊ ဓူရနှစ်ပါးကို အားသစ်ကျင့်ဆောင် တော်မူကြပါတယ်။ သူ့အကျိုး ကိုယ့်အကျိုး တိုးပွားအောင် ဆန္ဒပြုတော်မူကြပါတယ်။ ဒါဟာ တစ်ယောက်ကျေးဇူး တစ်ဦးမေတ္တာဆိုတဲ့ သဘာဝတရားပါပဲ။ သည်တော့ တစ်နေ့မှာ ခေါင်းဆောင် ရဟန်းတော်က ရဟန်းများကို သို့ကလို့ ပြောတယ်။

“ငါ့ရှင်တို့၊ မာတိကမာတာ ဒါယိကာမကြီးဟာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်ဘူး။ အတွေးအခေါ် အကြားအမြင်နှင့်တကွ ရတနာသုံးပါးကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ ဒါယိကာမ ကြီး ဖြစ်တယ်။ သဒ္ဓါတရားဖက်ကလည်း ဘာမှ လိုလေသေးမရှိဘူး။ ဒါ့ကြောင့် တပည့် တော်တို့က ဒါယိကာမကြီးရဲ့ သဒ္ဓါတရားကို စောင့်ရှောက်ကြရလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ကစပြီးတော့ ဒီကျောင်းကြီးပေါ်မှာ တရုန်းရုန်းနဲ့ စုစုဝေးဝေးနေကြမယ့်အစား အိပ်ချိန်မှလွဲလို့ ‘နေ့အခါမှာ နေ့သန့်ရာ’၊ ‘ညဉ့်အခါမှာ ညဉ့်သန့်ရာ’ တစ်ပါးချင်း ကာယာနုပဿနာ ပွားများပြီး နေကြစို့ရဲ့။ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှာ မကျန်းမမာဖြစ်လျှင်တော့ တုံးခေါက် အသံပြုကြတာပေါ့” လို့ နှိုးဆော်တယ်။

ရဟန်းများကလည်း နာယကရဟန်းရဲ့ ဩဝါဒကို ခံယူပြီးတော့ ကျောင်းအနီးအပါး က တောထဲဝင်ပြီး သစ်တစ်ပင်ရင်း ဝါးတစ်ပင်အောက်မှာ အသီးသီး ဘာဝနာစီးဖြန်း နေကြတယ်။ (အဲဒီအကြောင်းကို ဓမ္မပဒထဲမှာ ဖတ်ရတော့ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာ တော်ကြီးတစ်ပါးက အမိန့်ရှိပုံကို သတိရလိုက်မိပါတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် ‘တရား’ တဲ့၊ နှစ်ယောက်တွဲမိလျှင် ‘စကား’ တဲ့၊ သုံးယောက် တွဲမိလျှင်တော့ ‘အလကား’ တဲ့။)

သည်စကား အတိုင်းပါပဲ။ ခြောက်ဆယ်သော ရဟန်းများဟာ နှစ်ပါးတွဲလျက် မနေကြတော့ဘူး။ ကျောင်းပေါ်မှာလည်း နေ့အခါမှာ ဘယ်ရဟန်းမှ မရှိဘူး။

တစ်ညနေတော့ မာတိက မာတာ ဒါယိကာမကြီးက ညဘက်မှာ သုံးဆောင် ကောင်းသော ပျားရည် သကာများကို လှူဖို့ရန် ကျောင်းသို့လာတယ်။ ကျောင်းပေါ်မှာ ဘယ်ရဟန်းမှ မတွေ့ရဘူး။ ‘ရဟန်းတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်’ လို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်မိတယ်။

“တစ်နေရာရာကို သွားနေကြတယ်ထင်ပါရဲ့၊ သပိတ်နဲ့ အိပ်ရာနေရာကလေး တွေတော့ ရှိသားပဲ၊ ဟောဒီတုံးကြီးကို ခေါက်စမ်းကြည့်လိုက်မယ်” လို့ အဖော်အမျိုး သမီးက တုံးကို လေးငါးချက်ခေါက်လိုက်တယ်။ တစ်အောင်လောက်နေတော့ ဟိုနေရာက တစ်ပါးထွက်လာလိုက်၊ သည်နေရာက တစ်ပါးထွက်လာလိုက်၊ နောက်တစ်နေရာက တစ်ပါးထွက်လာလိုက်နဲ့ အလျှိုအလျှို ကြွလာကြတယ်။ ဘယ်ရဟန်းမှ နှစ်ပါးတွဲပြီး တော့ လျှောက်လာတာကို မတွေ့ရဘူး။ ကမ္မဋ္ဌာန်းမှ ထလာတဲ့အခါမှာ ‘သတိ’ ကပ်ပြီး လာကြတာမို့ ဣန္ဒြေလည်း စောင့်ထိန်းပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ ကျောင်းပေါ်ကိုရောက်လို့ တစ်ပါးစီ တစ်ပါးစီ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ထိုင်မိကြတော့လည်း စကားမပြောကြဘူး။ ဒီတော့ မာတိက မာတာက ဒီလိုထင်လိုက်တယ်။

‘ရဟန်းတော်များဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အခြေအတင် အငြင်းအခုံဖြစ် ပြီး ‘စကားနည်းရန်စ’ နေနေကြတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဘယ်အကြောင်းကြောင့်များပါလိမ့်၊ အညီအညွတ် စေ့စပ်ပေးမှ ကောင်းလိမ့်မယ်’ လို့ အောက်မေ့ပြီး -

“အရှင်ဘုရားတို့၊ တပည့်တော်မအိမ်ကို ဆွမ်းစားကြွတုန်းက အညီအညွတ် ကြွတော်မူကြပါတယ်။ ယခု တစ်ပါးစီ၊ တစ်ပါးစီ ကျောင်းကထွက်ပြီး အချင်းချင်း စကားမပြောဘဲ နေကြတာဟာ အဘယ်အကြောင်းအရာကို မပြေမပြစ်ဘဲ ရှိတော်မူကြ လို့ပါလဲဘုရား” လို့ မေးလိုက်တယ်။

သည်တော့ နာယက ရဟန်းက “ကျွန်ုပ်တို့မှာ မညီမညွတ် စိတ်ဝမ်းကွဲပြားစရာ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး၊ တစ်ပါးချင်း တစ်ပါးချင်း ကောဋ္ဌာသဓမ္မ၊ ဓယဝယကမ္မဋ္ဌာန်း ကို အသီးသီး စီးဖြန်းနေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်” လို့ ဖြေတော်မူတယ်။

“ကောဋ္ဌာသဓမ္မ၊ ဓယဝယကမ္မဋ္ဌာန်းဆိုတာ ဘယ်လိုပါလဲဘုရား”

“မိမိတို့ကိုယ်မှာရှိတဲ့ ဆံပင်၊ မွှေးညင်း၊ ခြေသည်း လက်သည်း၊ သွား၊ အရေထူ

အရေပါး အစရှိတဲ့ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးကို သတိနဲ့ ဆင်ခြင်ခြင်းဟာ ဒွတ္တိသ ကမ္မဋ္ဌာန်းလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီအရာတွေရဲ့ ကုန်ခန်းခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းသဘောကို ခယဝယ ဓမ္မလို့ ခေါ်တယ်”

အဲသည်လိုပြောတော့ မာတိကမာတာက အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ သူ့ကိုယ် တိုင်လည်း သိချင်မြင်ချင်လာတယ်။ သည်တော့-

“တပည့်တော်တို့လို မိန်းမသားများလည်း လုပ်ရင် ရ သလား ဘုရား” လို့မေးတယ်။

“ဒါယိကာမတွေလည်း လုပ်ခွင့်ရှိတာပေါ့။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ဟာ မိန်းမ ယောက်ျားမရွေး၊ ဗြာဟ္မဏသုဒ္ဓမရွေး၊ ပညာရှိ ပညာမဲ့မရွေး နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ နည်းပေး လမ်းပြ ကယ်မ၊တော်မူပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် တပည့်တော်မကို သင်ပေးပါ။ တပည့်တော်မလည်း စီးဖြန်းရှုမှတ်လို ပါတယ်” လို့ လျှောက်တယ်။ သည်လိုနဲ့ပဲ -

မာတိကမာတာ ဒါယိကာမကြီးဟာ ရဟန်းတော်များထံမှ သင်ယူပြီးတော့ ဒွတ္တိသာကာရ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပြီး ကုန်ခန်းခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်း၊ ထင်မြင်အောင် ယောနိသော မနသိကာရ နှလုံးသွင်းတယ်။ အဲသလို နေ့ဆက်ရက်ဆက် နှလုံးသွင်း လိုက်တာဟာ ရဟန်းများထက်စောပြီး သောတာပတ္တိမဂ်ကို ဆိုက်တယ်။

သောတာပန် ဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းလေးပါးကို ကျန်းဂန်များမှာ ဤသို့တွေ့ ရပါတယ်။

၁။ သပ္ပရိသသံသေဝ = မဂ်ဖိုလ်လမ်းပြ သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းသင်းရမှု။

၂။ သဒ္ဓမ္မသဝန = ခန္ဓာ နာမ်ရုပ်နှင့်စပ်သော သူတော်ကောင်းတရား နာကြား ရမှု။

၃။ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိ = မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ကျင့်မှု။

၄။ ယောနိသော မနသိကာရ = ရုပ်နာမ်၌ မှန်ကန်တော်တည့်စွာ နှလုံးသွင်းမှု။

သောတာပတ္တိမဂ်ကို ရပြီးတော့ သောတာပတ္တိဖိုလ် ချမ်းသာကို သိလာရတယ်။ တွေ့လာရတယ်။ အဲသည်က တစ်ဆင့်တက်ပြီးတော့ သကဒါဂါမိမဂ်နဲ့ သကဒါဂါမိ ဖိုလ်မှာ တည်လာတယ်။ အဲသည်နှစ်ဆင့်သော မဂ်ဖိုလ်မှ သုံးဆင့်ဖြစ်သော အနာဂါမိ မဂ်ကို ဆိုက်လာတယ်။

မာတိက မာတာအမျိုးသမီးကြီးဟာ ဘယ်လောက်များ ဉာဏ်ထက်မြက်သလဲဆိုရင် အနာဂါမိမဂ် ရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ လောကီအဘိညာဉ်ငါးပါးကိုပါ ရရှိလာတယ်။

လောကီ အဘိညာဉ်ငါးပါးဆိုတာကတော့ -

၁။ ဒိဗ္ဗစက္ခု = နတ်တို့၏မျက်စိနှင့်ကြည့်သလို အဝေးအနီးကို မြင်နိုင်တယ်။

၂။ ဒိဗ္ဗသောတ = နတ်တို့၏နားကဲ့သို့ အဝေးက အသံတို့ကို ကြားနိုင်တယ်။

၃။ ဣဒ္ဓိဝိဓ = မိမိ၏တန်ခိုးနှင့် အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းနိုင်တယ်။

၄။ စေတောပရိယ = သူတစ်ပါးတို့၏ စိတ်အကြံကို ကိုယ်က သိနေတယ်။

၅။ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ = ရှေးဘဝ ဘဝက ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကို သိမြင်နိုင်တယ်။
 အဲသည်ဟာကို လောကီအဘိညာဉ်၊ လောကီတန်ခိုး ငါးပါးလို့ ခေါ်တယ်။
 ယခု မာတိကမာတာ ဝတ္ထုမှာ အဲသည့် လောကီအဘိညာဉ်တန်ခိုးများက အကျိုးပြုနေ
 ပါတယ်။

ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မာတိကမာတာ အမျိုးသမီးကြီးဟာ အနာဂါမိဖလသမာပတ်
 ဝင်စားရာမှ ရပ်တန့်ပြီး သူဆွမ်းဝတ်ပြုနေတဲ့ ရဟန်းခြောက်ဆယ်တို့ မဂ်ဖိုလ်များ
 ရကြပြီလားလို့ အဘိညာဉ်နဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။

အဲသည်လို ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံးသော ရဟန်းများဟာ တစ်မဂ်တစ်ဖိုလ်မျှ
 မရကြသေးတာ တွေ့ရတယ်။ အဲသည်အခါ ရဟန်းများကို မိမိရဲ့သားအရင်းများကဲ့သို့
 ကရုဏာရှိလာတယ်။ မေတ္တာလည်း ရှေးရှုလာတယ်။ သည်တော့ သူတို့လည်း ကမ္မဋ္ဌာန်း
 ဘာဝနာ စီးဖြန်းနေပါလျက်နဲ့ ငါ့လို ဘာဖြစ်လို့များ မဂ်ဖိုလ်မရရှာကြသေးတာလဲလို့
 ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်မိတော့ မိမိကပ်လှူနေတဲ့ ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့နဲ့ သပ္ပာယ် မမျှတာကို
 တွေ့ရတယ်။ သပ္ပာယ်မမျှခြင်းဆိုတာဟာ အာဟာရဩဇာဖြစ်လောက်အောင် ခံတွင်း
 မတွေ့တာ၊ မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် မရှိတာကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်တယ်။ အဲသည်နေရာမှာ အဖိုး
 တန်တာ မတန်တာ၊ အမွန်အမြတ်ဖြစ်တာ မဖြစ်တာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်စားချင်တဲ့
 ဟင်းကလေး ကျွေးကလေးနဲ့ စားရရင်၊ စားလို့ မြိန်တယ်၊ စားလို့ မြိန်တော့ အာဟာရ
 ဖြစ်တယ်။ အာဟာရဖြစ်တော့ အားရှိလာတယ်။ ကာယဗလ အားရှိလာတော့ ဉာဏ
 ဗလဆိုတာက ထက်မြက်လာတယ်။ တစ်နေ့မှာ တစ်ထပ်တည်းသာ စားရတဲ့ ရဟန်း
 များ၊ လူယောဂီများအတွက် အာဟာရ သပ္ပာယ်ဖြစ်မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရာမှာ ခပ်မြန်မြန်
 ဉာဏ်စဉ်တက်နိုင်ပါတယ်။

သည်တော့ မာတိကမာတာက ဆွမ်းကပ်ရာမှာ ဆွမ်းအမျိုးမျိုး၊ ယာဂုအမျိုး၊
 အချိုအချဉ် ဘောဇဉ်အမျိုးမျိုး၊ အသီးအနှံ အရွက်အပွင့် အမျိုးမျိုးတို့ကို ချက်ပြုတ်
 ကြော်လှော်ပြီး ထောပတ်ဆီဦးနှင့်တကွ အသီးအခြား စီမံပြီး ကပ်တယ်။

“အရှင်ဘုရားတို့ ကိုယ်နှစ်သက်ရာများကိုရွေး၍ ပြည့်စုံသည်အထိ ဘုဉ်းပေး
 သုံးဆောင်တော်မူကြပါ” လို့လည်း လျှောက်ထားလိုက်သေးတယ်။ သည်တော့မှ ရဟန်း
 တော်များကလည်း ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကြိုက်ရာကို မြိန်ရှက်စွာ သုံးဆောင်ကြရလို့ အာဟာ
 ရ ဖြစ်လာတယ်။ သပ္ပာယ်မျှလာတယ်။ အဲသည်နောက် တရားထိုင်ကြတော့ မကြာမီ
 အချိန်မှာပဲ အာသဝေါကင်းကွာပြီး ရဟန္တာများ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

ရဟန်းတော်များကလည်း မာတိကမာတာက မိမိတို့ စိတ်ဆန္ဒကိုသိ၍ အာဟာရ
 သပ္ပာယ် မျှတအောင် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းတဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဝိပဿနာမှာ ပေါက်ရောက်
 နိုင်ခဲ့ကြောင်း သိတော်မူကြတယ်။

ဒါကြောင့် မာတိကမာတာဆိုတာ မာတိက ရွာသူရွာသားတို့ရဲ့ မိခင်သဖွယ်
 ဖြစ်ရုံမကတော့ဘူး။ မိမိတို့၏ မိခင်ကြီးသဖွယ်လည်းဖြစ်ထိုက်ပါပေရဲ့လို့ဂုဏ်ပြုကြရတယ်။

မာတိကမာတာကလည်း အားလုံးသော ရဟန်းတို့ဟာ မိမိရဲ့အထောက်အပံ့ ကျေးဇူး ဥပကာရနဲ့ အာသဝေါကုန်ခန်းပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားကြတာကို အင်မတန် ဝမ်းမြောက် တယ်။ အင်မတန် ပီတိဖြစ်တယ်။

ယခုခေတ် - တိပိဋကစာမေးပွဲကြီးမှာ ဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်မြင်တော်မူတဲ့ ရဟန်း တော်တစ်ပါးရဲ့ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကြည့်နူးဝမ်းသာ နေကြမလဲ။ မာတိကမာတာ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ပီတိသောမနဿဟာ အဲဒါထက်တောင် ပိုပါလိမ့်မယ်။

ရဟန်းတော်တို့က ဝါကျွတ်တဲ့အခါမှာ ပဝါရဏာပြုပြီးတော့ ဘုရားသခင်ရှိရာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွကြမည့်အကြောင်း ကျောင်းဒါယိကာမကြီး မာတိက မာတာကို နှုတ်ဆက်ကြတယ်။

ပဝါရဏာဆိုတာ အကျဉ်းချုပ်ပြောရရင် ဝါတွင်းသုံးလကာလပတ်လုံး အတူတကွ သီတင်းသုံးဖော်အချင်းချင်း စည်းဝေးပြီးတော့ မိမိအပေါ်၌ သံဃာတော်များက အာပတ် တစ်ခုခု ရှိသည်ဟု မြင်လို့ပဲ ဖြစ်စေ၊ ကြားလို့ပဲဖြစ်စေ၊ ယုံမှားသံသယရှိလျှင်ပဲဖြစ်စေ၊ တပည့်တော်အား ပြောကြားတော်မူကြပါ။ တပည့်တော်က ထိုအာပတ်ကိုရှု၍ ကုစား ပါမည့်ဘုရားလို့ ပန်ကြားတဲ့ သံဃာ့အစည်းအဝေးဖြစ်တယ်။ အင်မတန် ကြည့်ညိုစရာ ကောင်းတယ်။

သံဃာတော် အပါးခြောက်ဆယ်ဟာ ဝါဆိုလုနီးအချိန်မှာ ဒီရွာကိုရောက်လာပြီး ဒီဒါယိကာမကြီးနဲ့ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီဒါယိကာမကြီးပဲ ကျောင်းဆောက်ကိုးကွယ်ပြီး၊ ဆွမ်းကွမ်းဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပေးလှူနေတယ်။ ဓမ္မသဝန၊ ဓမ္မဒေသနာ ကြားနာသင်ယူပြီး ကျင့်ကြံတဲ့ကလျာဏမိတ္တ ဖြစ်လာကြတယ်။ ဆရာနဲ့ တပည့် ဖြစ်လာကြတယ်။ တစ်ယောက်ကျေးဇူး တစ်ဦးမေတ္တာဆိုသလို ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ် ကျေပွန်ကြပြီး လောကုတ္တရာဆုကြီးတွေ ရလာကြပြီး ဝါတွင်းသုံးလလုံးလုံး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေကြပြီးမှ ယခုဝါကျွတ်လမှာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို ပြန်ကြွကြ တော့မယ်ဆိုတော့ ပုထုဇဉ်များသာဆိုရင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံး လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲ မျက်ရည် ဝဲပြီး ငိုပွဲတောင်ဆင်ဖို့ ကောင်းကြမှာပေါ့။

ယခုတော့ မာတိကမာတာ မိခင်ကြီးကလည်း အနာဂါမ်အရိယာ၊ သားရဟန်းတွေ ကလဲ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ပေါက် အရိယာရဟန္တာကြီးတွေဆိုတော့ ဒုက္ခသစ္စာ ကိုသာ နှလုံးသွင်းပြီး ဖြေဆည်နိုင်ခြင်း ရှိတော်မူကြတယ်။

“တပည့်တော်မအား သနားချီးမြှောက်တော်မူသောအားဖြင့် နောင်အခါ ကြွလာ တော်မူကြပါဦးဘုရား” လို့သာ မာတိက မာတာကြီးက လျှောက်လိုက်တယ်။ ရဟန်း တော်များကလည်း အချိန်အခါအားလျော်စွာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” လို့ ပြောကြားပြီး သာဝတ္ထိ ပြည်ကို ရှေးရှုလို့ ထွက်ကြသွားကြတယ်။

မာတိကမာတာ အမျိုးသမီးကြီးဟာ သားရဟန္တာများကို မျက်စိတဆုံး ကြည့်မျှော်

ပြီးတော့မှ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ‘မာတိကာရာမ’ ကျောင်းကြီးဆီကို လှမ်းခဲ့ရတယ်။

ရဟန်းတော် ခြောက်ဆယ်ဟာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို ရောက်သွားတော်မူကြ တယ်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက အရိယာဖြစ်လာသော ရဟန်းတော်တို့ကိုတွေ့တော့ “ကျန်းခုံ သာယာကြရဲ့လား၊ ဆွမ်းကွမ်းအာဟာရ သပ္ပာယ်မှုခွဲကြသလား” လို့ မေးတော်မူတော့ ရဟန်းတော်များက မိမိတို့ရဲ့ စိတ်အကြံကိုသိသဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီမံပေးလှူသော မာတိကာ မာတာ ဒါယိကာမကြီးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို လျှောက်ထားကြတယ်။

အဲသည်လို လျှောက်ထားကြတာကို အနီးအနားက ဘွဲ့မထင်ရှားသော ရဟန်း တစ်ပါးက ကြားလိုက်ရတယ်။ ကြားရတော့ အဲသည် မာတိကာရွာကိုသွားပြီး ထိုဒါယိကာ မကြီးရဲ့ ဆွမ်းကွမ်း ဝေယျာဝစ္စဝတ်တို့ကို ခံယူရင်း တရားကျင့်ချင်လာတယ်။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်ယူပြီး -

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ထိုမာတိကာရွာ သို့သွား၍ တရားကျင့်ပါရစေ ဘုရားလို့” ခွင့်ပန်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်ပြုလိုက်တာနဲ့ ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ မာတိကာရွာရောက်တော့ ကျောင်းကို မဝင်ခင်မှာပဲ ဒီလို အောက်မေ့လိုက်တယ်။

‘ဒီခရီးကိုလာရတာ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ဒီကျောင်းကြီးကို လှည်းကျင်းသုတ်သင်ဖို့ ဖြင့် ငါမတတ်နိုင်ပါဘူး။ သူတစ်ပါးရဲ့စိတ်အကြံကို သိတယ်ဆိုတဲ့ အနာဂါမ် ဒါယိကာမကြီးက အမှုလုပ်သူတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်ရင် ကောင်းမှာပဲ” လို့ တမ်းတ လိုက်မိတယ်။

မကြာပါဘူး၊ ယောက်ျားသုံးလေးယောက် တံမြက်စည်းတို့ ရေပုံးတို့ ဖုန်သုတ်ဖို့ အဝတ်တို့နဲ့ ရောက်လာကြပြီး တစ်ကျောင်းလုံးကို သန့်ပြန့်သွားအောင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြတော့တာပါပဲ။ အညတရ ရဟန်းမှာ အံ့ဩသွားရပြီလေ။

အဲသည်နောက် တစ်လမ်းလုံး ရေငတ်လာလို့ အရသာရှိတဲ့ အဖျော်ရည်လေး များ သောက်ရရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်လေမလဲလို့ တောင့်တလိုက်မိပြန်တယ်။

အဲဒါလည်း မကြာပါဘူး၊ ရွာထဲက ဒါယကာတစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် ကျောင်း ဆီကို လျှောက်လာတယ်။ အနားရောက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ သန့်ပြန့်သော ခွက်ကြီး တစ်လုံးနဲ့ သကာအဖျော်အပြည့်။

“မာတိကာ မာတာ ဒါယိကာမကြီးက ကပ်လိုက်ပါတယ်” လို့ လျှောက်ပြီး တန်းကပ်လိုက်ပါလေရော။

ရဟန်းမှာ အံ့အားသင့်သွားရပြန်ပြီလေ။

သည်လိုနှင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောကြီးမှာ ရဟန်းက -

‘ငါ့ကို ပျော့ပျောင်း နူးညံ့တဲ့ ယာဂုနဲ့ လက်သုပ်ဟင်းလျာတို့ ပို့စေသတည်း’ လို့ ဆန္ဒပြုလိုက်တယ်။ ဒါလည်း မကြာပါဘူး၊ ဆွမ်းစားချိန်ရောက်တော့ ဒေါင်းလန်း၊

လင်မန်းတို့တွင် ထည့်ပြီးတော့ ရဟန်းတော်အာသာရိသမ္ဘု ယာဂုဆွမ်းဟင်းလျာ၊ လက်သုပ် တို့ အပို့အကပ် ရောက်လာပြန်ပါလေရော။

အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်လေတည့်မှ ဖြစ်နေတဲ့ ရဟန်းဟာ သူ့စိတ်ကြံတိုင်း ကြံတိုင်း သိနေတဲ့ မာတိက မာတာဆိုတဲ့ ဒါယိကာမကြီးကို လူကိုယ်တိုင် တွေ့ချင်လာတော့ တယ်။ ဘယ်လိုရုပ်ရည် အနေအထားနဲ့ ဘယ်အသက်အရွယ်လောက်များ ရှိမလဲပေါ့၊ သည် 'ဒါယိကာမကြီး ကျောင်းကိုလာပါစေ'လို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါလေရော။

ဒါလည်း ကြာကြာကြီး မမျှော်လိုက်ရပါဘူး။ အိမ်ဖော်များနှင့် မာတိက မာတာ ဒါယိကာမကြီးကိုယ်တိုင် ကျောင်းပေါ်ရောက်လာပြီး ကန်တော့ဝတ်ချလိုက်ပါတယ်။

သည်အတွင်း ရဟန်းက မာတိက မာတာကို ကောက်ကာ ငင်ကာ ယခုလို မေးလိုက်တယ်။

“ဒါယိကာမကြီးက သူတစ်ပါးရဲ့ စိတ်အကြံကို သိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါသလား” တဲ့။

“သား မောင်ပဉ္စင်း၊ ဘာပြုလို့ ဒီလိုမေးရတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်က ဆန္ဒပြုလိုက်တိုင်း ကျွန်ုပ်၏အလိုကို ဒါယိကာမကြီးက ဖြည့်စွမ်းနေ တာ များလှပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒါယိကာမကြီးကို မေးရတာပါ”

“သား မောင်ပဉ္စင်း၊ သူတစ်ပါးစိတ်ကို သိတဲ့ ရဟန်းတော်များ ရှိတတ်ကြပါတယ်”

“သူများကိုမေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သင် ဒါယိကာမကြီးကို မေးနေတာပါ”

အဲသည်လို လှီးလွဲ၍ မဖြေသာအောင် တဲ့တိုးတိုက်ရိုက်မေးတဲ့အခါ မာတိက မာတာက 'တပည့်တော်သိပါတယ်' လို့ မဆိုဘဲ -

“သားမောင်ပဉ္စင်း၊ သူများစိတ်ကို သိတယ်ဆိုတဲ့ လူများဟာ ယခုလိုပဲ ပြုတတ် ကြပါတယ်” လို့ မယုတ်မလွန်ဖြေလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ရဟန်းကတော့ သိသွားပြီလေ၊ ဒါယိကာမကြီးဟာ သူတစ်ပါးရဲ့စိတ် ကို သိနေတာ ဧကန္တပဲပေါ့။

အဲသည်မှာ ပြဿနာက ပေါ်တော့တာပဲ၊ မာတိက မာတာ ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် အညတရ ရဟန်းဟာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို ပြန်ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့တယ်။

'ငါဖောက်ပြန်သောစိတ်နဲ့ မလျော်သောအကြံတွေ ကြံစည်စိတ်ကူးနေရင် သူဧကန္တ သိမှာပဲ၊ သိရင် ခိုးထုပ် ခိုးထည်နဲ့ အမိခံရတဲ့သူခိုး လို ငါငြင်းနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ယုတ်မာတဲ့စိတ်ကူးမျိုးလည်း မပေါ်လာအောင် ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ငါပြေး တာပဲ ကောင်းမယ်'လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ မာတိကမာတာကို ခပ်သွက်သွက် နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရောက်လို့ ဗုဒ္ဓနဲ့တွေ့တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက -

“ချစ်သားရဟန်း၊ အဘယ့်ကြောင့် ထိုရွာမှ ပြန်လာခဲ့ရသလဲ” လို့ မေးတော် မူတယ်။ အဲသည်အခါ ရဟန်းက 'မာတိကမာတာ ဒါယိကာမကြီးသည် သူတစ်ပါး၏

စိတ်အကြံကို အမှန်သိသူဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိမှာ ပုထုဇဉ်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မလျော်သော စိတ်အကြံများကို ကြံမိသည့်အခါ ‘ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် အဖမ်းခံရသလို’ ဖရိုဖရဲ အရှက်တကွဲနှင့် ကြံရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မနေဝံ့၍ ပြန်ပြေးခဲ့ရပါကြောင်း” အဖြစ်မှန်ကို လျှောက်ထားတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက -

“ချစ်သား ထိုရွာသို့သာ ပြန်သွားပါချေ” လို့ မိန့်ဆိုပြန်တယ်။

“တပည့်တော် မသွားဝံ့ပါဘူးဘုရား” လို့ ထိုရဟန်းက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ ငြင်းပါတယ်။ သည်တော့ မြတ်စွာဘုရားက -

“သင်ချစ်သား - သင်က စိတ်အမျိုးမျိုးကိုတွေး ကြောက်နေတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ စိတ်တွေကိုလိုက်၍ တွေးမနေနဲ့ ဆန်စဉ်ရာ ကျည်ပွေ့မလိုက်နှင့် မိမိရဲ့စိတ် တစ်ခုတည်းကိုသာ နိုင်အောင်ထိန်းလော့၊ စိတ်ကိုနိုင်သောသူသည် မြတ်တယ်။ နှိမ်နင်းထားသောစိတ်ဟာ ချမ်းသာကို ဆောင်တယ်” လို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ ဤဝတ္ထုအစမှ ဂါထာကို ဟောတော်မူတယ်။

အဲဒါဟာ အညတရ ရဟန်းတစ်ပါးဝတ္ထုရဲ့ အဓိကအချက်ပါပဲ။

နောက်အဖြစ်အပျက်များကတော့ အဲသည် ရဟန်းဟာ မာတိကရွာကို ပြန်လာတယ်။ မြတ်စွာဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမအတိုင်း စိတ်ကို မနိုင်နိုင်အောင် နှိမ်နင်းပြီး ဝိပဿနာတရားကို ကြီးစွာသော ဝီရိယနဲ့ ကျင့်တော်မူတယ်။

မာတိက မာတာ ဒါယိကာမကြီးကလည်း ဒိဗ္ဗစက္ခုနဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ ထိုရဟန်းဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမကို ရယူလာပြီး ကြီးစားနေတာကို သိတဲ့အတွက် ဆွမ်းကွမ်း ဝေယျာဝစ္စများ မလစ်ဟင်းရအောင် ဂရုစိုက်ပေးနေတယ်။ အဲသလို သပ္ပာယ်မျှပြီး စိတ်ကိုနိုင်နင်းလာတော့ နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်းမှာပဲ အညတရ ရဟန်းဟာ ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်အတူ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။

တစ်နေ့တော့ အညတရ ရဟန္တာအရှင်က ‘မာတိကမာတာ ဒါယိကာမကြီးကို မှီခိုရာရလို့ သံသရာဝင်မှ ကျွတ်လွတ်ခဲ့ရတယ်၊ ရှေးဘဝဘဝများစွာက ဒီဒါယိကာမကြီးနဲ့ ဘယ်လိုများ အကြောင်အကျိုး ဆက်သွယ်မှုရှိခဲ့ပါလိမ့်’ လို့ ပုဗ္ဗေနိဝါသာ နုဿတိဉာဏ်နဲ့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဘဝပေါင်းကိုးဆယ်နဲ့ ကိုးဘဝအထိ ဇနီးခင်ပွန်းဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို တွေ့ရတယ်။

သို့ပေမယ့် ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာ ဇနီးဖြစ်သူက သူတစ်ပါးနဲ့ဖောက်ပြားပြီး မိမိအသက်ကို သတ်လာခဲ့ကြောင်းကိုပါ သိရတယ်၊ ဒါကို ယခုအချိန်မှာတော့ အံ့ဩရုံမျှသာ အံ့ဩမိပြီး လျစ်လျူရှုထားနိုင်ပါပြီ။

အဲသည်အခါမှာပဲ မာတိက မာတာ အနာဂါမ် မယ်တော်ကြီးက အညတရ ရဟန္တာသည် ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ ဉာဏ်တော်နဲ့ မိမိတို့ရဲ့အဖြစ်ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူနေကြောင်း သိမြင်လာတဲ့အခါ -

“အရှင်ဘုရား ကိုးဆယ့်ကိုးဘဝမှာသာ ရပ်ထားတော် မမူပါနဲ့၊ ဘဝပေါင်းတစ်ရာ

မှအစပြုသော ဘဝတို့မှာ အရှင်ဘုရားအတွက် တပည့်တော်မရဲ့အသက်ကို စွန့်လွှတ် ကယ်ဆယ်ခဲ့ဖူးတာတွေကိုလည်း အာရုံပြုကြည့်တော်မူပါ” လို့ စိတ်တန်ခိုးနဲ့ လျှောက်ထား လိုက်သတဲ့။

အဲသည်မှာ ရဟန္တာ မထေရ်မြတ်ကလည်းဒိဗ္ဗသောတနဲ့ကြားရပြီး မာတိကမာတာ လျှောက်တဲ့အတိုင်း ဆင်ခြင်လို့သိမြင်လာရတယ်။ ထိုအခါမှစ၍ အရိယာသူတော်ချင်းချင်း ကြည်နူးကျေနပ်စွာ တရားအားထုတ်နေကြတာဟာ ထိုအညတရ ရဟန္တာ မထေရ်ကြီး ထိုကျောင်းမှာပင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူသည်အထိပါပဲ။

အဲဒီဝတ္ထုထဲက မာတိကမာတာအနာဂါမ်မယ်တော်ကြီးကို ရည်ညွှန်းပြီး ကဝိ လက္ခဏာ သတ်ပုံကျမ်းမှာ -

‘ကိုးဆယ့်ကိုးဇာတ်၊ ယောက်ျားသတ်၊ ကျွတ်လွတ်မဂ်ဖိုလ်ဝင်’ လို့ ဆိုထားပါ တယ်။

ပြောလိုတာက ထိုမာတိကမာတာ အမျိုးသမီးကြီးဟာ သူ့ရဲ့ခင်ပွန်းယောက်ျား ကို ၉၉ ဘဝတိုင်တိုင် သတ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေဟာ ဘဝပေါင်း အထောင်အသောင်း အသိန်းအသန်း အပါယ်လေးပါးမှာ အကြိမ်ကြိမ်ခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလို ခံခဲ့ရပြီးသည့် နောက် ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ အကုသိုလ် အကျိုးပေးတွေ ကုန်စင်မှ ကျွတ်လွတ်လာတဲ့အခါ ဘဝ ပေါင်းများစွာက ပွားများလာခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ပါရမီတို့ကြောင့် ယခုဘဝမှာ မဂ်ဖိုလ်ကိုရတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝသံသရာဆိုတာ ရှည်လျား၊ ထွေပြား၊ မနေမနား၊ တသွားတည်းသွားခဲ့ကြ တာ မဟုတ်လား ။ ။

